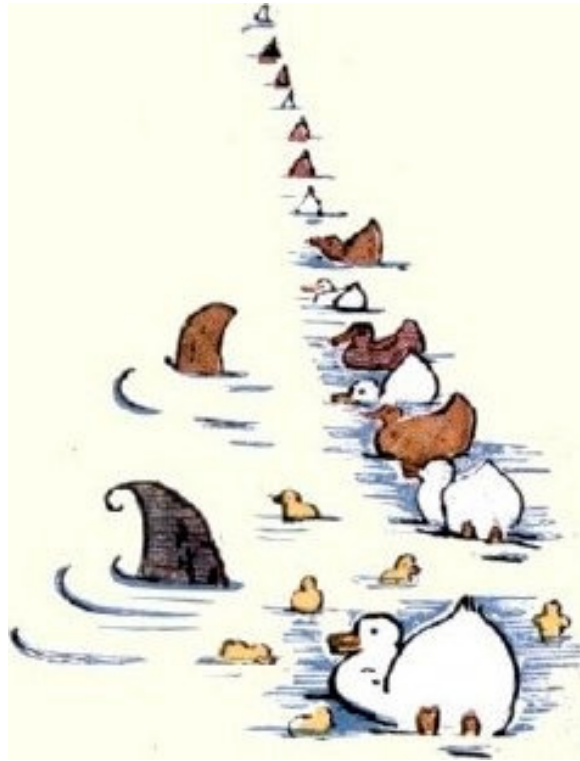

וואס-עו פקטן

מ.ס.באל
1903

וואנג-לו הקטן היה צריך לקום כל בוקר מוקדם, לקרוא לכל הברווזים אל הסירה שלהם ולהאכיל אותם. ואחרי שהברווזים אכלו, הם היו מתפזרים בנהר וחיפשו דגיגים קטנים, צפרדעים וחרקים, וחזרו לסירה רק כשהגיע זמן ארוחת ערב ושינת לילה.

היה היה פעם ילד סיני קטן שקראו לו וואנג-לו. הוא חי אצל פו-פא, האדון שלו, בסירת-בית בנהר קרוב לעיר. פו-פא היה סוחר ברווזים והיו לו מאות ברווזים, ברווזים לבנים, ברווזים שחורים, ברווזים חומים, ברווזים גדולים, ברווזים גמדיים, וברווזים בינוניים, ברווזים שהשמיעו "קווק", ברווזים שהשמיעו "קווארק", וברווזונים שהשמיעו "קווייק".

וואנג-לו הקטן שמח מאוד שניתנה לו הזדמנות לצאת לחוף, ועוד יותר שמח כשחשב על הארוחה הטעימה. על כן הוא לבש את המעיל היפה שלו, חבש כובע ונעל נעליים, קפץ לסירה קטנה וחתר מהר לחוף. תוך זמן קצר הוא מכר שם בשוק את כל הברווזים השמנים שהביא אתו.

יום אחד פו-פא, שהיה אדם שמן מאוד, קרא לוואנג-לו הקטן ואמר לו ללבוש בגדי שבת, לקחת סירה קטנה, לחתור לחוף ולמכור שם ברווזים. אחר כך היה עליו לקנות חזיר, ולהביא אותו, כדי לשחוט ולאפות לארוחת צוהריים.

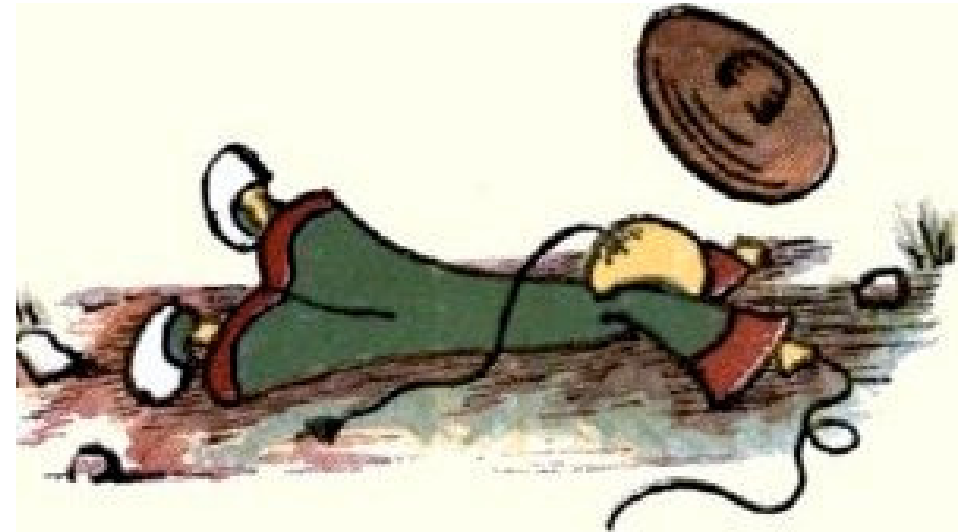
אבל לחזיר היה רצון משלו והוא לא רצה
ללכת לאן שהוביל אותו וואנג-לו הקטן. אזי
וואנג-לו הקטן לקח מקל והכה אותו והחזיר
התחיל למשוך את החבל, וככל שוואנג-לו
הקטן הכה אותו יותר, כל החזיר ילל יותר
ומשך את וואנג-לו הקטן אחריו דרך העיר,
רחוק מהנהר ולתוך שדות.

אחר כך הלך לפינה שניה של השוק, שם
איפה שמכרו חזירים. הוא הסתכל על
החזירים השונים, חזירים לבנים, חזירים
שחורים, חזירים וורודים וחזירים מנומרים.
בסוף הוא בחר חזיר שחור קטן עם רגליים
לבנות. הוא קשר חבל לאחת הרגליים של
החזיר ויצא אתו הביתה.

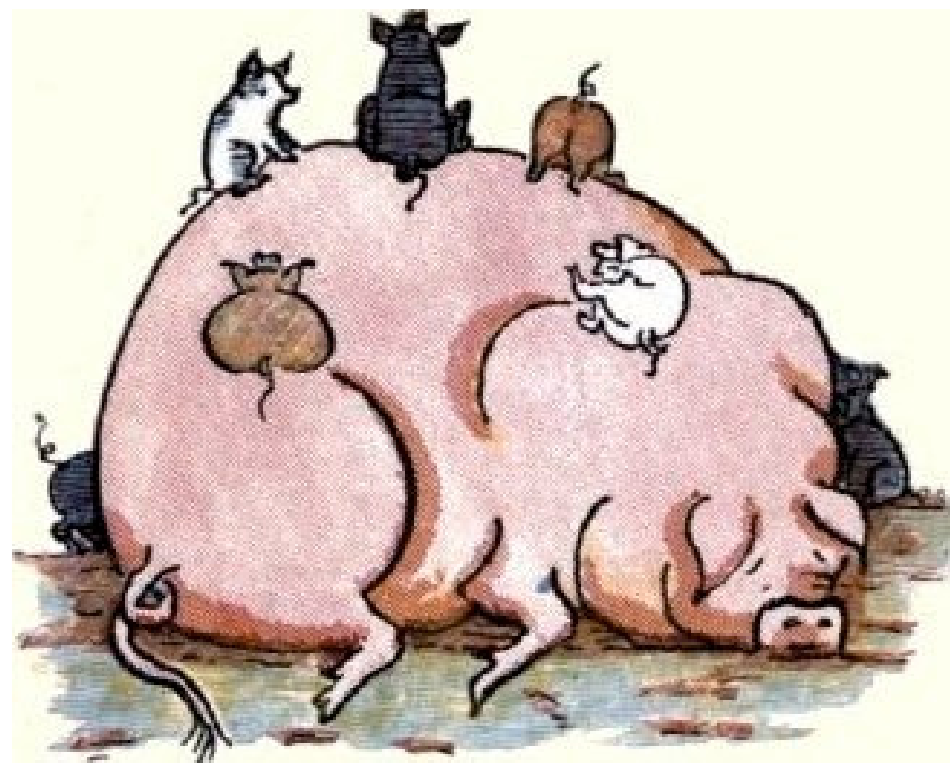
ומשם נשמע קול "מי זה?"
והחזירון ענה "זה ווי-ווי הקטן. חזרתי
הביתה."
אבל אמו אמרה "איך אדע שזה ווי-ווי הקטן?
אולי אפתח קצת את השער ותראה לי שיש
לך רגליים לבנות."

הנער המסכן לא היה רגיל לרוץ, התעייף מהר
והתחיל להזיע, אבל החזירון רץ ובסוף
וואנג-לו הקטן מעד על אבן, נפל, והחבל
נקרע.
וואנג-לו הקטן קם מהר וראה שהחזירון הקטן
דופק על שער קטן ושמע גם איך הוא קורא
"תכניסי אותי, אמא, תכניסי אותי."

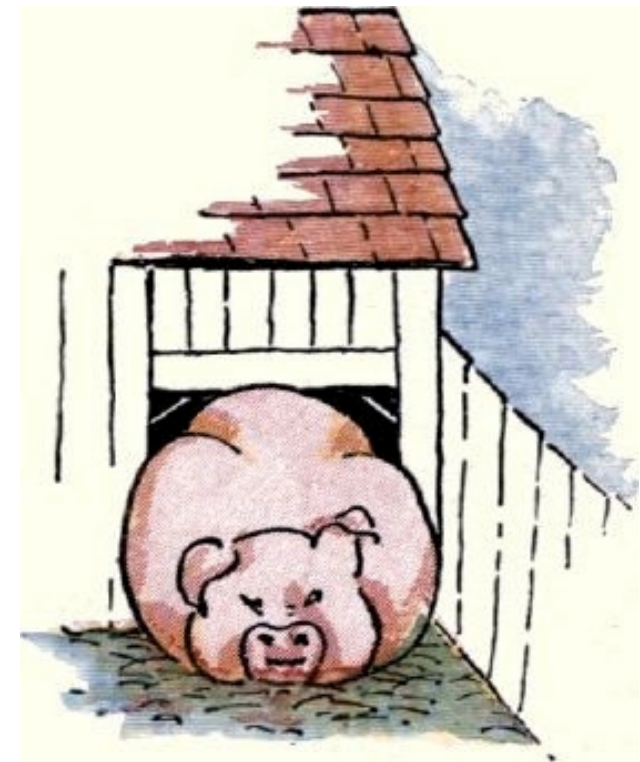
הם שיחקו בתופסת, ווי-ווי הקטן התחיל לשחק אתם, וגם וואנג-לו הקטן הצטרף, עד שכולם התלכלכו בבוץ מראש עד רגל, וגם קרעו את מעיל השבת של וואנג-לו הקטן, ודרסו על כובעו ועל נעליו לבוץ.

ואמא חזירה פתחה קצת את השער, וכשראתה את רגליו הלבנות של ווי-ווי נתנה לו להיכנס, וואנג-לו הקטן שהיה מיד אחריו התגנב שם גם הוא, כי לא העז לחזור הביתה בלי החזיר לארוחתו של פו-פא. וכשנכנס לשם ראה חזירה גדולה מאוד ושבע חזירונים קטנים, שחורים, לבנים, ומנומרים.

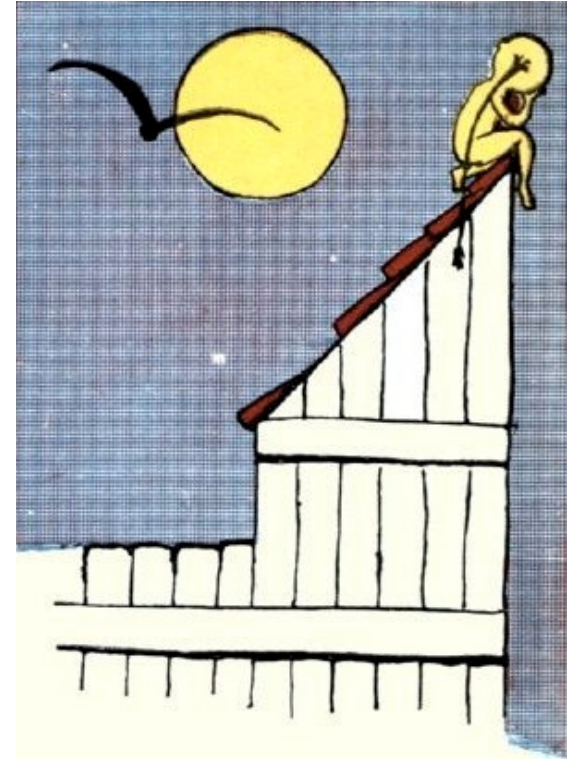
אבל וואנג-לו הקטן החליט לצאת ולכן עלה על גבה של החזירה והגיע לתקרה. שם הוריד רף אחד ודרך הפתח הזה עלה על הגג.

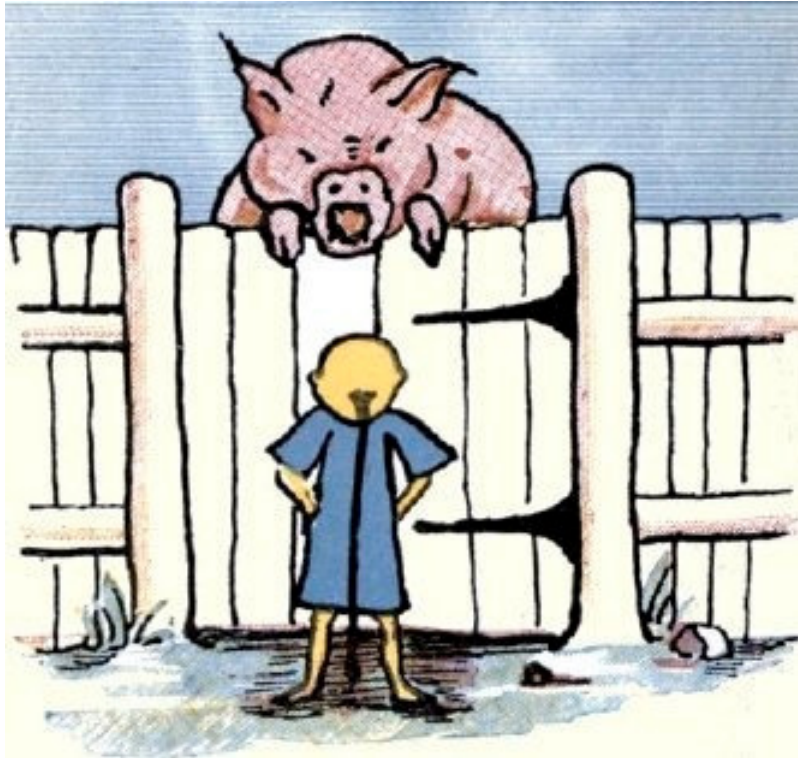
כשהגיע זמן לישון כל החזירונים נכנסו לתוך בית קטן שעמד בחצר ונשכבו שם. וואנג-לו הקטן רצה לצאת משם וללכת הביתה. אבל אז ראה שחזירה הישנה חוסמת את היציאה.

כשהעיט עבר מעל הנהר בדרכו לקן שלו, עזב פתאום את וואנג-לו הקטן, וזה התחיל לפול מטה, מטה. הוא נפל לתוך המים עם "ספלש" רעשני, קרוב מאוד לסירה של פו-פא, ובלי בגדים, נעליים וכובע הוא שחה מהר הביתה.

הוא ישב שם ולא ידע איך לרדת. אך פתאום הגיע עיט ענק, שתפס את וואנג-לו הקטן בטפריו והעלה אותו גבוה, גבוה באוויר.

למחרת וואנג-לו הקטן יצא שוב כדי לחפש את ביתו של החזירון. הוא מצא את השער, דפק וביקש להיכנס, אבל החזירה קראה "לא" בקול רוגז.

אזי הוא ביקש שאחד החזירונים יצא אליו, אך היא קראה שוב "לא!" בקול גדול ועוד פעם

"לא!"

פו-פא הזקן היה כבר רעב מאוד, וכשראה את וואנג-לו הקטן חוזר ללא בגדי שבת שלו, בלי חזיר ובלו כסף, כעס מאוד. הוא הכה לו במקל ואחר כך אמר שמיד עם שחר עליו לחזור לחוף ולהביא את החזירון השחור הקטן.

כשאמא חזירה וכל החזירונים ראו את האש
נבהלו מאוד וביקשו שוואנג-לו הקטן יכבה
אותה, ואמרו שהם מצטערים ושיצאו אליו
ויספרו לו משהו חשוב וטוב.
הם ראו שוואנג-לו הקטן כועס מאוד, ונפלו על
ברכיהם ואמרו שאם יחוס על חייהם הם יראו
לו איפה מוטמן אוצר גדול.

אבל וואנג-לו הקטן לא פחד. הוא אמר
שפשוט ישרוף את הבית שלהם, כי הבטיח
לפו-פא שיביא לו חזיר. ואם הוא לא יוכל
להביא אותו חי, הוא יביא אותו כבר אפוי.
וואנג-לו הקטן התחיל לאסוף זרדים סביב
והדליק אש.

אבל לוואנג-לו הקטן לא היו כיסים ולא שק כדי לקחת את המטבעות. ואז החזירה החכמה אמרה לו "הוריד חולצה, קשור שרוולים ועשה ממנה שק". כך הוא עשה, מילא את החולצה במטבעות, הודה לחזירים, רץ לשוק, קנה שם חזיר שמן לארוחתו של פו-פא ואחר כך חזר לסירת-בית.

הם הובילו אותו לשדה קרוב ושם שבעת החזירונים התחילו לחפור תחת עץ ופתאום התגלה שם ערמה של מטבעות זהב.

לכן, כשוואנג-לו הקטן כבר ישן, פו-פא לקח שק גדול והלך אל העץ בו היה הזהב, שם חפר ומילא את השק הגדול במטבעות. אבל השק היה כבד וכשפו-פא שם אותו על גבו מעד ונפל לתוך הבור שחפר, והשק נפל עליו. וכך הוא נשאר קבור שם.

כשפו-פא ראה כמה כסף הביא וואנג-לו הקטן, וגם איזה ארוחה טובה תהיה לו, שמח מאוד ושיבח את הנער. אבל הוא היה חומד-בצע ורצה יותר זהב.

וואנג-לו הקטן המשיך לחיות בסירת-בית, אך עכשיו
היה לו מספיק כסף. לכן לא מכר יותר ברווזים ועם
החזירים התיידד ולא אכל יותר בשר חזיר. אבל קנה
לעצמו הרבה בגדים יפים.